

CATHERINE WALSH

Starí známi a nevinné klamstvo,
ktoré im skomplikuje život

Zasnežení

ikAR

CATHERINE WALSH

Zasnežení

Preložil Róbert Hrebíček

IKAR

Catherine Walsh
SNOWED IN

Copyright © Catherine Walsh, 2023
First published in Great Britain in 2023
by Storyfire Ltd. trading as Bookouture

Cover design © Margo Togni

www.margotogni.nl

Translation © 2025 by Róbert Hrebíček

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0362-0

Túto knihu venujem Lucy.

POZNÁMKA K OBSAHU

V tejto knihe sa opisuje vzťah poznačený zneužívaním.

Ak ste na túto tému potenciálne citliví,
čítajte, prosím, opatrne.

PROLÓG

MEGAN

Lutujem, že som si obula topánky na vysokých opätkoch.

Mrzí ma aj to, že som si obliekla svadobné šaty, ale predovšetkým si vyčítam topánky. Na vysokých opätkoch sa totiž veľmi ťažko uteká. Beh človeku sťažuje aj to, keď sa mu do tela zarýva nová luxusná podprsenka a keď mu kožu pod vlasmi napína asi sto miliónov sponiek.

Ani výčes nebol správne rozhodnutie.

V tejto chvíli si želám veľa vecí.

Najmä to, aby teta Susan položila prekliaty telefón.

Nazriem za roh a sledujem, ako sa prechádza po hotelovej chodbe. Má na sebe žiarivoružové šaty a zložitý biely klobúk a z nejakého dôvodu sa rozhodla, že jej poslaním sa stane viesť mimoriadne dôležitý rozhovor priamo pred výťahmi.

Prečo je vôbec tu? Nemala by byť v kostole? Práve teraz by som sa tam mala nachádzať aj ja, takže určite by tam mala byť aj ona. No nie, ona je tu.

Hlasno rozpráva do mobilu a, bohužiaľ, blokuje moju únikovú cestu.

Úniková cesta. Ježiš. Skús sa správať dramatickejšie, Megan. Vyzývam ťa.

Teta Susan sa zasmieje a obráti sa mojím smerom. Opriem sa o stenu, aby ma nezbadala. Možno je to znamenie. Žiarivoružové varovanie, že robím hlúpe rozhodnutie a mala by som sa vrátiť do izby a čakať na fotografa. Minuli sme naňho veľa peňazí. Draho nás vyšiel celý deň, ale najmä fotograf.

Ešte viac sme však utratili za hostinu.

No jedlo aspoň možno zjesť, či nie? Inak by to bolo mrhanie. Za pohostenie sme zaplatili pred niekoľkými týždňami.

Na zrkadle som mala nechať odkaz.

Prepáčte, že som vám zničila deň. Vychutnajte však, prosím, krabie koláčiky!

Pri tejto myšlienke zaváham a obzriem sa naspäť do izby, no vtom sa teta Susan rozosmeje tak náhle a hlasno, až to na mňa zapôsobí ako pohár studenej vody vychrstnutý do tváre. Nie, späť sa už nevrátim. Neurobím to, lebo musím utiecť.

Musím utiecť. Musím utiecť. Musím *utiecť*.

Odlepím sa od steny a vystriem sa. Predstavujem si, že ma naplňa odhodlanie, nie káva, z ktorej sa mi dvíha žalúdok. Výťahy nechám za sebou a zmiznem na schodisku pre zamestnancov, popri ktorom som prešla predtým.

Prisahám, že keď som sa dnes ráno zobudila, netušila som, čo spravím. Nie som takýto typ človeka. Nekonám impulzívne a v poslednej chvíli. Zvyčajne postupujem pokojne a prakticky. Nemôžem to však urobiť.

Nemôžem sa vydať za Isaaca. Určite je lepšie dospieť k rozhodnutiu teraz ako o šesť mesiacov. Radšej to spravím v tejto chvíli, než keby som si zlú voľbu mala vyčítať po celý zvyšok života.

Rozmyslela som si to vďaka strýkovi Tedovi. Pred hodinou vošiel do izby spolu so zvyškom rodiny a podal mi nezalepenú obálku. Rovnakú, akú som od neho dostala pri prvom svätom prijímaní a birmovaní. Už od detstva ma takto obdarúval pri každých narodeninách a Vianociach. V obálke bola pohľadnica s úhladným písaným písmom, ku ktorej strýko priložil zopár bankoviek, aby mi *pomohol prekonať ťažké časy*.

Len čo mi ju podal, rozhodla som sa. Možno som na ňu dokonca čakala. Uvedomovala som si totiž, že keby som konala prirýchlo – keby som vzťah ukončila s časovou rezervou –, všetci by ma prehovárali, aby som ho obnovila.

Mám so sebou iba batoh, starý ošúchaný školský plecniak. Hoci mamu vydesil, trvala som na tom, že si ho vezmem zo sentimentálnych dôvodov. Je v ňom len mobil, kabelka a oblečenie, v ktorom som prišla do hotela. Nemôžem si dovoliť prezliecť sa, čas mám iba na to, aby som odišla.

No to sa ľahko povie.

Keď totiž nadíde deň svadby a zo ženy sa stane nevesta, bez toho, aby jej museli pomáhať traja ľudia, nemôže zájsť ani na toaletu. Aby ma všetci nechali osamote, musela som veľmi neoblomne trvať na tom, že potrebujem byť aspoň chvíľu sama so sebou. K dispozícii mám nanajvýš päť minút, potom ma určite niekto objaví. Mám na sebe veľké biele šaty. Rozpoznať ma je v tejto chvíli veľmi ľahké.

Nemotorne zostupujem po schodoch, pričom sa pridržam zábradlia. Napokon sa ocitnem na takmer rovnakej chodbe a zelená neónová tabuľa s nápisom Východ ma nasmeruje do zadnej časti budovy. Hoci pravdepodobne uplynula len minúta, mám pocit, že ubehla celá hodina.

Nie je tam nikto ďalší.

Spoliehala som sa na to. Všetci hostia sú v kostole hneď vedľa hotela a väčšina personálu čaká vo vestibule, aby ma pri odchode povzbudzovala. Fotografie, na ktorých takto vypravádzajú nevesty, majú aj na webovej stránke hotela. Patrí to medzi výhody svadobného balíčka. Keď som snímky uvidela, zdalo sa mi to milé, ale teraz pri tej predstave okamžite pridám do kroku a sukňu, ktorá sa mi zachytáva o topánky, zovriem do dlane.

Mala som si to naplánovať lepšie. Mala som si vziať tenisky. Mala som o tom niekomu povedať.

Mala som sa zamyslieť nad tým, či tento východ vybavili poplašným zariadením.

Uvedomím si to, len čo vyletím z dvojkrídlových dverí, a keď čakám na kvílenie sirény alebo blikajúce svetlá, zamračím sa. Nič sa však nestane. Dvere sa za mnou dunivo zatvoria a tým sa to skončí.

Som vonku.

Zalapám po vzduchu a čakám, či sa mi do mysle vkradnú pochybnosti, no nestane sa to. Inštinkt mi hovorí, aby som odtiaľ čo najrýchlejšie zmizla, a ak nerátam zopár ťažkostí po konzumácii mliečnych výrobkov, ešte nikdy ma nesklamal. Musím si zavolať taxík. Musím si nejaký chytiť a potom budem môcť...

„Zablúdila si?“

V reakcii na otázku sa myknem a slabo zhíknem. Obrátim sa a zbadám, že hneď vedľa mňa niekto stojí.

Christian.

Zmeraviem. Vydesene znehybniem a prvé, čo mi napadne – prvá myšlienka, ktorej sa chytí môj panikáriaci a zmätený mozog –, je čo, dopekla, robí Christian Fitzpatrick na mojej svadbe. Nepozvala som ho. Napriek tomu, že počas celého detstva sme chodili do tej istej triedy, sotva som s ním prehodila viac než dve slová. Odvtedy som ho zazrela iba párkrát, keď do dediny prišiel na návštevu.

Odpoveď nájdem skôr, ako dokončím otázku. Prečo by nemal byť pozvaný? Matka predsa zavolať všetkých. Bratrancov a sesternice z tretieho kolena, priateľov priateľov našich priateľov. Je to svadba tohto typu. Matka pravdepodobne vypátrala polovicu detí, s ktorými som ako dvanásťročná bola v letnom tábore, možno dokonca každé z nich. Určite pozvala každého, s kým som chodila do školy.

Vrátane Christiana Fitzpatricka.

Stojí v tieni vľavo od dverí, v jednej ruke drží telefón, v druhej zapálenú cigaretu. Tmavé vlasy má ulízané dozadu a nevdojak si na ňom všimnem kravatu. Pôsobí to zvláštne. Viem, že mám svadbu, ale predtým sa s týmto povinným doplnkom nikdy neukázal, ani počas *jediného* dňa v škole. A teraz dokvitol s úhladne uviazanou hodvábnou modrozelenou kravatou okolo krku.

Pohľad na ňu ma bizarne dojme. Akoby úsilie vyvinul len kvôli mne. Potom však sklopí zrak na moje šaty a zbadá batoh. Znova ma zachváti nervozita a pri jeho pohľade pocítim na koži mravčenie. Christian nie

je donášač, no ako dieťa nachádzal potešenie v zmätku a viem si predstaviť, že poplach by spustil iba tak zo zábavy.

Keď prehliadku dokončí, s nerozlúštiteľným výrazom na tvári mi pozrie do očí. Potom si k perám priloží cigaretu a pomaly si potiahne.

Ach nie. „Christian...”

„Megan.“ Moje meno vyriekne ako posmešok, akoby sme sa opäť ocitli na ihrisku, ale bez nepriateľského podtónu. „Potrebuješ pomoc?”

Pokrútim hlavou a on si znova potiahne. Ani jeden z nás sa nepohne.

„Pozri sa,“ ozve sa napokon. „Nikomu o tom nepoviem, ak to neurobíš ty sama.“

Uprene naňho hľadím. Cigaretou spraví gesto a kútkom úst vyfúkne krátky kúdol dymu.

„Tak teda choď.“ Pozornosť obráti na mobil a začne rolovať text. Správa sa, akoby som tam ani nebola, akoby som vôbec...

Aha.

Chvíľu počkám, aby som zistila, či sa so mnou hrá. Urobím váhavý krok vpred, potom ďalší a ďalší. Napokon popri ňom preletím a srdce sa mi opäť rozbúši.

„Sloboda je opačným smerom!“ zvolá. Obrátim sa, znova prefrčím popri ňom a zamrmlm ďakujem. Na toto nikdy nezabudnem, teraz ma to však trápi zo všetkého najmenej.

Keď tentokrát bežím popri bočnej strane budovy, cítim na sebe jeho oči, no nevšímam si ho. Zahnem za roh a ocitnem sa na hotelovom parkovisku. Je plné áut, ale vyľudnené. Zostalo len zopár taxikárov, ktorí sa tam zdržiavajú, aby neprišli o miesto.

Nasadnem do prvého vozidla, ktoré uvidím, pričom vyľakám úbožiaka na prednom sedadle, ktorý si zabára hlavu do novín.

„Čo to, dofrasa...“ Keď pribuchnem dvere, v spätnom zrkadle vyvalí oči a obráti sa, aby si ma poriadne prezrel. „Ste nevesta?“

„Nie.“ Odhrniem si sukne, aby mi nezavadzali, a otvorím zips na batohu. Prísne vzaté, neoklamala som ho. Nevestou predsa už nie som. „Ste voľný? Peňazí mám veľa, v hotovosti. Doslova plnú obálku.“

V reakcii na môj čoraz hysterickjší tón sa výraz na jeho tvári zjemní a vystrie ruku, aby ma potľapkal po ramene.

„Tým sa netrápte, zlatko. Verím vám.“

„Viem, ako to vyzerá, ibaže...“

„Taxikára robím už štyridsať rokov. Myslíte si, že ste prvá nevesta na úteku, ktorú som viezol?“ Obráti sa dopredu, aby sa venoval práci. „Povedzte mi, kam máte namierené, a ja vás tam vezmem.“

Pre jeho láskavosť sa takmer rozplačem. „Do Dublinu,“ vyrieknem. „Prosím.“ Pod falošným menom som si zarezervovala izbu v náhodne vybranom hoteli, kde sa mienim ubytovať, kým si všetko nepremyslím. V meste nikoho nepoznám, čo znamená, že ľuďom nezapadne hľadať ma tam.

Taxikár však zaváha. „Á,“ povie odľahčene. „Domnieval som sa, že máte na mysli železničnú stanicu. Nebude to najkratšia jazda. Keby som mohol vidieť nejaký dôkaz...“

Na sedadlo spolujazdca hodím obálku a muž okamžite zmení prístup.

„V poriadku! Oblubujete nejakú rozhlasovú stanicu?“

Pokrútim hlavou, a keď chlapík zaradí rýchlosť, vy-
zriem zo zadného okna. Neviem, čo očakávam, že za-
zriem. Isaaca, ktorý ma prenasleduje? Plačúcu starú
mamu? Vidím iba autá a vodičov, ktorí na mňa vrha-
jú zvedavé pohľady. Hoci sa naďalej cítim previnilo
voči svadobčanom, klamstvo ani pomerne náhly útek
z toho, čo malo trvať až do konca môjho života, neľu-
tujem. Vysvitlo, že správne rozhodnutie bolo to najdra-
matickejšie. Keď taxikár, ktorý mi únik umožnil, vyrazí
z parkoviska a hotel, kostol aj moju budúcnosť nechá-
me za sebou, cítim len úľavu.

1

CHRISTIAN

O päť rokov neskôr

Táto krčma smrdí ako fitnesscentrum. Presnejšie, ako jeho šatňa, najmä v prvý deň po Vianociach, keď je plná spotených tiel a vlhkých uterákov a okolo mňa sa nachádza príliš veľa ľudí. Pretože teraz ich je naozaj primnoho. Šuchce sa tu až priveľa hlučných osôb, napríklad žena za mnou, ktorá sa usiluje pretlačiť popri mojej stoličke, no zdá sa, že to nedokáže bez toho, aby mi do chrbta neštuchla laktom.

Ako zámienku vzdialiť sa od nej sa predkloním a načiahnem po drink, ale vzápätí sa zamračím, lebo skupina vedľa nás vybuchne do hlasného smiechu. Podľa všetkého sú to turisti. Šesť ľudí mladistvého a zdravého vzhľadu v drahom nepremokavom oblečení a praktickej vychádzkovej obuvi. Nemci?

„Christian.“

Možno Holandania.

„*Christian.*“

„Čo?“ Odtrhnem od nich pohľad a presuniem ho na Zoe, ktorá ma uprene sleduje z druhej strany malého stola.

„Myslíš si, že by som mala nosiť ofinu?“

„Čo?“ Popri mne sa pretlačí ktosi ďalší a znova mi uštedrí štuchanec do chrbta.

„Ofinu,“ zopakuje Zoe.

„Áno,“ odvetím roztržito. „Pravdaže.“

„Nie pridlhú.“ So smrteľne vážnym výrazom na tvári naznačí seknutie kolmo na čelo. „Asi potiaľto.“

„To znie skvele.“

„No bude to tak aj vyzerat’?“

„Odkiaľ mám vedieť, či... *Pozor!*“ vyštekнем, keď mi nejaký chlapík v lacnom obleku takmer vyleje na hlavu pohár vína.

Zoe sa zamračí. „Mám pocit, že napriek mojim fantastickým konverzačným zručnostiam nezažívam príjemný večer.“

„Ale hej,“ zamrmlam. „A keby som lepšie počul, určite by som sa tešil aj z tvojich fantastických konverzačných zručností. Nie je to však tak. Vyberanie podnikov ti akosi nejde.“

Otvorí ústa. „Toto je moja obľúbená krčma.“

„Je nabitá.“

„Chodí sem veľa ľudí. No zvyčajne tu nevládne takýto ruch,“ dodá. „Ibaže teraz prší.“

Naozaj leje. Vidím, že do vitráže nad jej hlavou sa zapiera prudký dážď. Rozhodne ňou možno vysvetliť vlhký zápach všade navôkol a náhly prívál úradníkov, ktorí po dni strávenom za písacím stolom vyzerajú trochu otupene.

„Čo boky?“ spýta sa Zoe.

„Ako to...“

„K *ofine*.“ Teraz už vyzerá rozhorčená, akoby problém spočíval vo mne, nie v našom okolí. „Mohol by si sa viac snažiť. Myslela som si, že ti to pôjde.“

„A to už prečo?“

„Lebo tvoje vlasy vyzerajú fantasticky!“ zvolá. „Pozri sa na ne! Sú také husté a jemné!“ Tentoraz sa na mňa zadívajú turisti, pretože slová vyriekne tak hlasno, že ich začujú v celom podniku.

„Zoe.“

„Muži si dobré vlasy necenia,“ pokračuje, pričom okolie si nevšima. „Ani riasy. Prečo ich všetci máte také dlhé? Ja za ich predlžovanie platievam päťdesiat eur. Ty sa zatiaľ prechádzaš ako viktoriánska bábika.“

Zabehne mi pivo, a aby som ho nerozlial, pohár položím na stôl.

„Je to poklona,“ zdôrazní.

Tým som si istý. „Ak sa tak veľmi trápiš účesom, nech ho najskôr vyskúša Molly. Uvidíš, či ti pristane, alebo nie.“

Pohrdavo sa zachechce, ale potom široko otvorí oči a vytiahne mobil, pravdepodobne preto, aby napísala esemesku Molly, svojmu jednovaječnému dvojčatu. To práve chodí s mojím dvojvaječným bratom Andrewom a minulý rok v decembri sa naše rodiny rozhodli stráviť Vianoce spolu v Chicagu, kde Molly a Andrew žijú. Ako oficiálne uznaní sarkastickí súrodenci sme veľa času strávili spolu. Nebolo na tom nič romantické, no Zoe sa vyjadruje bez obalu spôsobom, ktorý sa mi páči, a žije presne tak, ako chce, preto s ňou vychádzam lepšie než s ostatnými. Patrila medzi prvých ľudí, ktorých som kontaktoval, keď som sa pred niekoľkými mesiacmi presťahoval do Dublinu. Poľahky ma začlenila do svojho tunajšieho života, a hoci som sa jej tým nepochválil, uľavilo sa mi.

Niekedy však nestíham sledovať niť jej myšlienok.

„A čo ty? Uvažoval si niekedy o tom, že by si nosil ofinu?“ spýta sa ma, pričom sa mi skúmavo zadíva na hlavu. Skôr ako stihnem odpovedať, vedľa nás sa zjaví žena v tope s hlbokým výstrihom a v mimoriadne tesných džínsoch a ruky si položí na prázdnu stoličku bez operadla.

„Prepáčte,“ ozve sa, hoci si ju už takmer vzala. „Je obsa... Je to batola?“

Obaja sa obrátia k Zoinmu takmer dvojročnému synovi Tiernanovi, ktorý sedí vedľa nej, hľadá na tablet a užíva si svoj denný limit vo svete digitálnych obrázkov.

„Asi hej,“ odvetí Zoe pomaly. „Keď sme prišli, už tu bolo.“

„Žartuje,“ vysvetlím, keď sa na ňu žena uprene zadíva.

„Je to tak,“ potvrdí Zoe. „Prepáčte, som nervózna. Je to jeho prvé stretnutie s otcom.“ Obráti sa ku mne a náhle prejaví emócie. „Som rada, že si prišiel.“

A je to tu. „Nie je môj.“

„Potrebujem iba stoličku,“ vyhlási žena náhlivo.

„Nie je môj,“ zopakujem a Zoe potiahne nosom.

„Keby ste nám dopriali trochu súkromia,“ dodá Zoe. Neznáma so stoličkou odcupitá ku skupine žien, z ktorých všetky po krátkom šepote otočia hlavu smerom k nám.

Prinútim sa do povzdychu. „Prestane tá to niekedy baviť?“

„Práve z tohto dôvodu ho brávam so sebou.“

„Musela si ho priniesť?“

„Tiernana zbožňuješ,“ pokarhá ma a tvári sa, že mu zakrýva uši.

„To sedí, ibaže všetci sa domnievajú, že som jeho otec.“

„Takže?“

„Takže,“ zopakujem, zatiaľ čo Zoe pobozká syna na hlavu, „kazí mi šance na zoznámenie sa.“

„Chceš to spraviť v krčme? Vari si starý?“

„Som...“

„Ženy nemôžeš baliť v putikách. Netúžime po tom. Keby sa na mňa dnes večer neznámy muž čo i len pozrel, pohľad by som doňho zabodla tak prudko, že by na mieste vykrvácal.“

„Také príslovie neexistuje.“

„Netvrdila som, že je to príslovie.“ Posadí sa. „Dnes si akýsi mrzutý.“

Má pravdu, uvedomujem si to. Príčinou nie je ona ani jej dieťa, dokonca ani táto krčma, hoci – áno – podnik k tomu značne prispieva. Môžem si za to len ja sám. Zlú náladu mám už celé mesiace a neviem, prečo som si nahováral, že riešením bude presťahovať sa naspäť do Írska. Návrat moje rozpoloženie dokonca zhoršil.

„Iba som unavený,“ poviem.

„Uhm.“ Očividne mi neverí, no keď mi na stole začne vibrovať mobil, tému zanechá. „Ak sa ozývajú z práce, telefón ti zhabem.“

Nevolajú z roboty. Starší brat Liam mi poslal e-mail so zoznamom vecí, ktoré jeho deti chcú od Santa Clausa. Treba uznať, že myslí dopredu. Je len prvý december a darčeky od strýka môže zo zoznamu vyškrtnúť. Vie však, že úlohu obľúbeného strýka beriem vážne, preto mu pošlem krátke ďakujem a skontrolujem, či niečo treba objednať hneď teraz.

„Pozvala tá mama na Vianoce k nám?“ spýtam sa a vyhladáam akýsi prepracovaný a predražený domček pre bábiky.

„Áno,“ potvrdí Zoe, „ale asi zostanem v Dubline.“

Prekvapene na ňu pozriem. Zoe je matka, no zároveň predstavuje jediného ďalšieho slobodného človeka s prepojením na naše najbližšie rodiny. Rozhodla sa pre umelé oplodnenie, aby mohla priviesť na svet Tierana. Tešil som sa, že pri jedálenskom stole mi trochu pomôže, dokonca som s tým počítal.

„Myslel som si, že taký je plán.“

„Taký bol návrh,“ opraví ma. „Tvoja matka má dosť starostí aj bez toho, aby musela nasýtiť ďalšie hladné krky. Asi zájdeme k mojim rodičom. Objednáme si činu.“

„Príde však Molly,“ nalieham na ňu. „Vari s ňou nechceš stráviť Vianoce?“

Zoe pokrčí plecami. „Zastaví sa na Silvestra. Rovnaká atmosféra, iný večer.“

„Atmosféra ani zďaleka nebude rovnaká.“

„Možno nie u Fitzpatrickovcov. V čom je problém? Obávaš sa, že bezo mňa zavládne obrovská nuda?“

„O to sa predsa strachujem vždy,“ vyhlásim s kamenitou tvárou, „ale určite by si mala prísť. Hoc aj na jeden deň. Môžeš ma zachrániť pred všetkými pármami, ktoré...“

„Á.“

Zarazím sa. Jej veľavýznamný pohľad sa mi nepáči. „Čo?“

„Takže o tom to je,“ nadviaže. „Osamelý chlapec prežíva ďalšie osamelé Vianoce.“

„Nie som...“

„Si veľmi osamelý. Priam učebnicovo. Prečo by si inak v piatok večer trávil čas so slobodnou matkou a s jej dvojročným synom v nenávidenej krčme?“

„Zjavne preto, aby si mi poskytla terapeutické sedenie,“ prehodím, no nevšíma si ma.

„Si dospelý muž. Ak nechceš, na Vianoce nemusíš ísť domov.“

„Pravdaže chcem.“ Slová vyrieknem náhle, automaticky. Zoe ich okamžite prehliadne.

„Čo sa stalo s dievčaťom, s ktorým si sa stretával?“ spýta sa. „S Naoise. Zdala sa milá.“

„Dala mi kopačky kvôli akémusi ragbistovi. Milá nebola. Navyše som si prakticky istý, že ma okrádala.“

„A bruneta s vypracovanými ramenami?“

„Sústredovala sa na kariéru.“

„Čomu sa...“

„Bola influencerka.“

Zoe zovrie pery. „Možno by si mal chodiť s knihovníčkou. Alebo s Býkom.“

„Možno by som sa mal zmieriť so životom starého mládenca.“

„Si však osamelý chlapec.“

„Nie som...“ Keď sa usmeje, zmlknem. „Si slobodná,“ pripomeniem jej, „ale osamelá sa necítiš.“

„Nikdy som netvrdila, že to súvisí so slobodným stavom. Človek sa môže cítiť osamelý aj vtedy, keď niekoho má. Naopak, môže žiť sám, no vôbec si nemusí pripadať osamelý. Desať rokov som sa zoznamovala a myslela som si, že mi čosi je, potom som si uvedomila, že šťastnejšia som sama. Len sa na mňa pozri. Som taká vyrovnaná, že voči všetkým ostatným je to priam nespravodlivé.“

„Možno je to aj môj prípad,“ pripustím. „Možno mi bude lepšie samému.“

„Joj, kamoš.“ Zoe našpúli pery. „Nie. Rozhodne nepotrebuješ priateľku. Druhú, lepšiu polovičku. Niečo také.“

„Ty ju však nepotrebuješ.“

„Veru nie.“

„Nikdy? Vôbec nikdy?“

„Nie.“ Pokrčí plecami. „Tejto možnosti som otvorená, ale nič mi nechýba. Navyše sa nechcem priveľmi viazať.“

„Veď máš dieťa.“

„Čo mám?“

„Fajn.“ Dopijem polliter a postavím sa. Zoe sa so zhrozeným výrazom na tvári obráti k Tiernanovi. „Tento vtíp je oficiálne starý.“

„Je to klasika,“ ohradí sa a z brady mu zotrie čokoládovú nátierku. „Tá nestarne.“

Dovolím si nesúhlasiť. „Chceš ďalšiu kolu light?“

„Ak mi ju kúpiš.“

„Zaplatil som poslednú rundu.“

„A si pravý džentlmen,“ povie milo.

„Tiernan?“ Predkloním sa, aby som mu pozrel do očí. Keď bol bábätko, vychádzali sme skvele, no teraz, keď sa z neho vyvíja skutočný chlapec, ma buď pokladá za najlepšieho človeka na svete, alebo ma absolútne ignoruje. Dnes večer zvolil druhú možnosť. „Si smädny? Chceš džús?“

„Džús?“ zopakuje Zoe. Tiernan roztržito prikývne a pozornosť presunie naspäť na displej. „Dá si miešaný drink *whiskey sour*,“ vyhlási Zoe.

„Idem na to.“

Obrátim sa, ale iba preto, aby som sa vyhol čašníčke, ktorá balansuje s vežou z prázdnych pohárov. Usmeje sa na mňa a s očividným záujmom sa obzrie. Zastanem a rozmýšľam, Zoino prenikavé odkašľanie mi však plán zničí.

V poriadku.

Opustím bezpečie stola, pridám sa k zástupu pri pulte a pripravujem sa na nevyhnutné čakanie. Vzhľadom na ruch, ktorý tu panuje, by človek odprisahal, že to je jediná otvorená krčma v Dubline. Podnik totiž leží uprostred turistických atrakcií a kancelárskych budov. Keď sa priblížim, pach fitnescentra sa znásobí, no uvedomím si, že sa správam ako ľudia, ktorí uviazli v dopravnej zápche a sťažujú sa na ostatné vozidlá. Preto smrad ignorujem a vtesnám sa za ženu, ktorá na pozadí zmätku kričí objednávku.

Vyzerá rovnako zúbožene ako všetci ostatní. Hnedé vlasy jej na pleciach tvoria takmer suché vlny, zatiaľ čo skrz-naskrz premočená blúzka odhaľuje obrysy ramienok podprsenky. Odvrátim pohľad a nechtiac si všimnem muža stojaceho vedľa mňa. Každých päť sekúnd si hlasno odfúkne a zlostne sa rozhliadne, akoby tým mohol urýchliť prácu preťaženého personálu.

Z celej tortúry ma rozbolí hlava a nie po prvý raz sa zamyslím nad životnými voľbami, ktoré ma sem priviedli.

Myslel som si, že teraz budem pracovať v nejakom mrakodrape. V akejsi kancelárii so sklenými stenami a s nádherným výhľadom a budúcnosť budem mať zabezpečenú. A naozaj som sa v nej ocitol, aspoň na chvíľu. Sledoval som v nej východ aj západ slnka. Sedel som na ergonomickej stoličke a pracoval som. Pracoval

som a pracoval, lebo to sa odo mňa očakávalo. Mali sa tým totiž vyriešiť všetky problémy.

Na všeobecné prekvapenie som bol v našej rodine ten šikovný, úspešný. Netúžil som po tom, neusiloval som sa o to. Jednoducho sa to udialo. Škola mi pripadala ľahká a výška tiež. Testy som zvládal hravo, pri prijímačkách mi pomáhal šarm. Vďaka štipendiu som vyštudoval biznis a posunul som sa ďalej.

Nič sa tým však nezmenilo.

Na povrchu, pravdaže, áno. Mal som dobré známky, absolvoval som postgraduálne programy, obsadzoval som pracovné pozície. Nadväzoval som priateľstvá s ľuďmi, ktorí chodievali lyžovať. Randil som so ženami, ktoré mali mená ako Venetia a oplývali peniazmi napriek tomu, že pracovali v malých vydavateľstvách, ktoré dva razy za rok publikovali experimentálnu poéziu. Nosieval som pekné oblečenie, dopriaval som si kvalitné jedlá, kupoval som si skvelé veci. Prémie som investoval, prispieval som na charitu, robil som všetko, čo sa od človeka stúpajúceho po spoločenskom rebríčku očakáva. Napriek tomu som túžil po zmene. Cítil som sa neúplný.

Všetci ostatní zjavne poznali svoje miesto vo svete, len ja nie. Akoby ich ktosi zasvätil do nejakého veľkého tajomstva. Bez ohľadu na to, koľko vecí som urobil správne, všetko mi vždy pripadalo nesprávne.

Zoe sa chcela stať matkou, preto ju zo seba spravila. Súrodenci si našli partnerov. Kolegovia si budujú kariéru. Ja mám prázdny byt a zamestnanie, o ktoré mám každým dňom o čosi menší záujem. Moji priatelia a frajerky prichádzajú a odchádzajú, pričom na môj život majú taký nepatrný vplyv, až si začínam myslieť, že mi niečo je.

Bez ohľadu na to, aké pekné sú moje riasy.

Mobil sa mi znova rozvibruje, ale nevšímam si ho. Do krčmy vojde skupina administratívnych pracovníkov, takže malý dav pri pulte sa rozrastie. Práve vtedy konečne nadviažem očný kontakt s barmanom, ktorý žene stojacej predou mnou podá účet.

Naraz sa udejú dve veci.

Niektó zo skupiny ma potlačí dopredu, pretože chce vidieť, čo sa čapuje. V tej istej chvíli si žena vezme pohár a začne sa otáčať, pričom pohľad klopí k nohám, aby komusi nestúpila na topánku.

Na sekundu pocítim, že sa ku mne pritislo horúce telo, potom zachytím vôňu kvetov, ktorá vychádza z vlasov neznámej. Očividne neočakáva, že niekto bude stáť tesne za ňou, a len čo si uvedomí, že je to tak, zalapá po vzduchu. Prudký nádych sa skončí nadávkou, lebo ktosi ju sotí k mojej hrudi a pohár, ktorý drží v ruke, sa prevráti. Po košeli mi stečie stosedemdesiatpäť mililitrov červeného vína.